

✧ **Texty na tento týden – Ž 78; Ž 105; Ga 3:29; Ž 106; Ž 80, Nu 6:22–27; Ž 135**

✧ **Základní verš**

„Otevřu svá ústa ku přísloví, předložím hádanky dávnověké. Co jsme slyšeli a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal.“ (Ž 78:2-4)

V mnoha žalmech má chvála formu vyprávění o mocných Hospodinových skutcích spásy. Tyto žalmy se často nazývají „žalmy dějin spásy“ nebo „historické žalmy“. Mnohé z nich vyzývají Boží lid, aby se poučil ze svých dějin, a to zejména ze svých chyb a z omylů svých předků. Některé historické žalmy obsahují důležitou hymnickou vsuvku, která vyzdvihuje minulé Boží skutky, které udělal ve prospěch Božího lidu, a posiluje důvěru lidí v Hospodina. Jen on totiž může vysvobodit lidi z nesnází a díky své věrnosti to i skutečně dělá.

Zvláštní přitažlivost historických žalmů je v tom, že nám pomáhají vnímat naše životy jako součást dějin Božího lidu a chápat tyto dějiny jako naše vlastní. Vzhledem k tomu, že jsme se prostřednictvím Krista stali součástí velké rodiny Božího lidu všech dob (Ř 8,15; Ř 9,24–26; Ga 4,6.7), historické dědictví starověkého lidu Izraele je popisem i našeho duchovního původu. Proto se nejen můžeme, ale také bychom se měli poučit z jejich minulosti, která je v duchovním smyslu také naší minulostí.

Je důležité si uvědomit, že každá generace Božího lidu hraje sice časově ohraničenou, ale v celkovém významu důležitou roli. Právě na Božím lidu Bůh totiž odhaluje své svrchované záměry a tím zjevuje i podstatu svého charakteru, o který jde ve velkém sporu.

✧ **Osnova lekce:**

Studium této lekce se zaměřuje na tzv. „historické žalmy“, tedy ty, které nabízejí pohled zpět do dějin izraelského národa. Naučení hledají jak v pádech a omylech Božích dětí, tak i v tom, jak je Bůh ve své milosti vedl.

- Ž 78 - Poučení z vlastních chyb v minulosti (neděle)
- Ž 105 - Poučení z velkých Božích činů minulosti (pondělí)
- Ž 106 - Naučení o lidské slabosti a Boží milosti (úterý)
- Ž 80 - Naučení o Boží spravedlnosti i milosti (středa)
- Ž 135 - Naučení o Boží svrchovanosti (čtvrtek)

NE 3. března – HOSPODINOVA NEUSTÁLÁ VĚRNOST

Ž 78:52-60 „⁵²Ale svůj lid vedl jako ovce, jako stádo je převedl pouští, ⁵³vodil je bezpečně, strach mít nemuseli, jejich nepřátele pohltilo moře. ⁵⁴Dovedl je až k území své svatyně, k této hoře, kterou pravici svou získal. ⁵⁵Vypudil před nimi pronárody, jejich zem rozměřil na dědictví, v jejich stanech ubytoval izraelské kmeny. ⁵⁶Ale pokoušeli ho a vzdorovali Bohu nejvyššímu a nedbali na svědectví jeho, ⁵⁷odpadali, byli věrolomní jak otcové jejich, selhávali jako záturný luk. ⁵⁸Na posvátných návrších ho uráželi, svými modlami ho podnítli k žárlivosti. ⁵⁹Bůh se rozlítl, když to vše slyšel, velmi si zprotivil Izraele: ⁶⁰opovrhl svým přibytkem v Šílu, stanem, v němž přebýval mezi lidmi.“

Ž 78:1-51.61-72 „¹Poučující. Pro Asafa. Lide můj, naslouchej učení mému, k slovům úst mých nakloň ucho, ²otevřu svá ústa ku přísloví, předložím hádanky dávnověké. ³Co jsme slyšeli a o čem víme, to, co nám otcové vyprávěli, ⁴nebudeme tajit jejich synům. Budeme vyprávět budoucímu pokolení o Hospodinových chvályhodných činech, o mocných skutcích a divech, jež konal. ⁵Stanovil svědectví v Jákobovi, vydal zákon v Izraeli a přikázal našim otcům, aby s tím seznamovali své syny, ⁶aby o tom vědělo budoucí pokolení, synové, kteří se zrodí. Ti to budou dále vyprávět svým synům, ⁷aby složili důvěru v Boha a na Boží skutky nezapomínali, aby zachovávali vždy jeho přikázání,

⁸a nebyli jako jejich otcové, to umíněné, vzdorné pokolení, pokolení nestálého srdce, jehož duch nezůstal věrný Bohu. ⁹Lukem vyzbrojení Efrajimci otočili se v den bitvy. ¹⁰Nedbali na smlouvu Boží, podle jeho zákona žít odepřeli, ¹¹zapomněli na jeho skutky, na divy, jež jim dal shlédnout. ¹²On před jejich otci činil divy v zemi egyptské na Sóanském poli. ¹³Moře rozpoltil a převedl je, jako hráz postavil vody. ¹⁴Ve dne oblakem je vodil, po celou noc zářil ohně. ¹⁵Rozpoltil na poušti skály, dal jim pít hojně jak z propastných tání, ¹⁶bystřiny vyvedl ze skalního štítu, nechal plynout vodstva jako řeky. ¹⁷Hřešili však proti němu opět. Vzdorovali v tom vyprahlém kraji Nejvyššímu, ¹⁸srdcem pokoušeli Boha, chtěli stravu podle vlastní vůle. ¹⁹A reptali proti Bohu: „Může Bůh prostřít stůl v poušti? ²⁰Do skály sic udeřil a potoky vod tekly proudem. Může však dát také chleba nebo opatřit pro svůj lid maso?“ ²¹Hospodin se rozlétl, když to vše slyšel. Oheň prudce vzplanul proti Jákobovi, hněv vyšlehl proti Izraeli, ²²neboť nevěřili Bohu, nedoufali v jeho spásu. ²³Přesto vydal příkaz mračným shůry, zotevíral vrata nebes ²⁴a jako déšť spouštěl na ně manu, aby jedli, nebeské obilí jim dával. ²⁵Člověk jísti směl chléb mocných, stravu seslal jim do sytosti. ²⁶Dal na nebi vanout východnímu větru, jižní vítr přivedl svou moc ²⁷a déšť masa na ně spustil, tolik jako prachu, pernatého ptactva jak mořského písku, ²⁸nechával je padat rovnou do tábora okolo příbytků jejich. ²⁹Najedli se víc než do sytosti, dopřál jim to, čeho byli chtiví. ³⁰Nepřešla je chtivost. Měli ještě pokrm v ústech, ³¹když proti nim vyšlehl hněv Boží. Zahubil jejich velmože, izraelské junáky v prach srazil. ³²Přes to vše hřešili dále, nevěřili jeho divům. ³³Tu učinil konec jejich dnům, že přešly jako vánek, jejich léta přešla náhlým děsem. ³⁴Kdykoli je hubil, dotazovali se po jeho vůli, za úsvitu hledávali opět Boha, ³⁵připomínali si, že Bůh býval jejich skála, že Bůh nejvyšší byl jejich vykupitel. ³⁶Ale klamali ho svými ústy, jazykem mu lhali, ³⁷v svém srdci nestáli při něm, nezůstali věrni jeho smlouvě. ³⁸Ale on se slitovával, zprošťoval je nepravostí, nevydal je zkáze, často odvrátil svůj hněv a nedal zcela procitnout svému rozhořčení, ³⁹pamatoval, že jsou jenom tělo, vítr, který zavane a už se nevrací. ⁴⁰Kolikrát mu v poušti vzdorovali, jakou trýzeň působili mu v tom pustém kraji! ⁴¹Zas a zase pokoušeli Boha, činili výčítky Svatému Izraele. ⁴²Nepřipomínali jeho sílu, den, kdy je vykoupil z moci protivníka, ⁴³když činil svá znamení v Egyptě a své zázraky na Sóanském poli. ⁴⁴Ramena řek i bystřiny proměnil v krev, takže se nemohli napít. ⁴⁵Seslal na ně mouchy, aby je sžítly, žáby, které jim přinesly zkázu. ⁴⁶Co se urodilo, vydal hmyzu, kobydkám plod jejich práce. ⁴⁷Jejich révu zničil krupobitím a smokvoně mrazem. ⁴⁸Jejich dobytek vydal v plen krupobití a ohnivým střelám jejich stáda. ⁴⁹Tak je stíhal svým planoucím hněvem, hněvem hrozným, prchlivostí, soužením, řadou poslušných zázraky. ⁵⁰Dával průchod svému hněvu, jejich duše neušetřil smrti, vydal moru v plen vše živé. ⁵¹Všechno prvorozené v Egyptě pobil, prvotiny plodivé síly v Chámových stanech...

⁶¹Vydal do zajetí svoji sílu, svoji čest do rukou protivníka ⁶²a svůj lid vydal v plen meči, proti svému dědictví vzplál prchlivostí. ⁶³Jejich junáky sežehl oheň, jejich panny svatebních chval nepoznaly. ⁶⁴Jejich kněžt padli mečem, jejich vdovy neplakaly. ⁶⁵A pak se Panovník probudil jak ze sna, jak bohatýr rozjařený vínem, ⁶⁶zezadu bil svoje protivníky, uvedl na ně potupu věčnou. ⁶⁷Zprotil si Josefov stan, Efrajimův kmen si nevyvolil, ⁶⁸zvolil si kmen Judův, horu Sijón, tu si zamíloval. ⁶⁹Svou svatyni vybudoval jak výšiny nebes, navěky ji založil jak zemi. ⁷⁰Davida si zvolil, svého služebníka, povolal ho ze salaš, ⁷¹od ovcí s jehňaty ho přivedl, aby pásal Jáko, jeho lid, Izraele, jeho dědičný díl. ⁷²A pásal je s bezúhonným srdcem, rukou zkušenou je vodil.“

PO 4. března – OSLOVA BOHA A PŘIPOMÍNÁNÍ SI MINULOSTI

Ž 105:1-6 „¹Chválu vzdejte Hospodinu a vzývejte jeho jméno, uvádějte národům ve známost jeho skutky, ²zpívejte mu, pějte žalmy, přemýšlejte o všech jeho dívech, ³honošte se jeho svatým jménem, at' se zaraduje srdce těch, kteří hledají Hospodina! ⁴Dotazujte se na vůli Hospodinovu a jeho moc, jeho tvář hledejte ustavičně. ⁵Připomínejte divy, jež vykonal, jeho zázraky a rozsudky jeho úst, ⁶potomkové Abrahama, jeho služebníka, Jákobovi synové, jeho vyvolení!“

Ž 105:7-45 „⁷Je to Hospodin, náš Bůh, kdo soudí celou zemi. ⁸Věčně pamatuje na svou smlouvu, na slovo, jež přikázal tisícům pokolení. ⁹Uzavřeli ji s Abrahamem, přísahou ji stvrdil Izákovi, ¹⁰stanovil ji Jákobovi jako nařízení, Izraeli jako smlouvu věčnou: ¹¹„Dám ti kenaanskou zemi za dědičný úděl!“ ¹²Na počet jich byla malá hrstka, byli tam jen hosty. ¹³Putovali od jednoho pronároda ke druhému, z jednoho království dál k jinému lidu. ¹⁴On však nedovolil nikomu, aby je utlačoval, káral kvůli nim i krále: ¹⁵„Nesahejte na mé pomazané, ublížit mým prorokům se chraňte!“ ¹⁶Než přivolal na zemi hlad, než každou hůl chleba zlomil, ¹⁷vyslal už před nimi muže, Josefa, který byl prodán do otroctví. ¹⁸Sevřeli mu nohy do okovů, do želez se dostal, ¹⁹až do chvíle, kdy došlo na jeho slovo, když řeč Hospodinova ho protřibila. ²⁰Poslal pro něj král a pout ho zbavil, vládce národů ho osvobodil. ²¹Učinil ho pánem svého domu, vládcem veškerého svého jmění, ²²aby jeho velmože k sobě připoutal a moudrosti učil jeho starce. ²³Pak přišel Izrael do Egypta, v zemi Chámové byl Jákob hostem. ²⁴Hospodin velice rozplodil svůj lid, dopřál mu, aby zdatnosti předčil protivníky,

PÁ 8. března – PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Přečti si Skutky 7 a Židům 11. Co je podle Nového zákona konečným cílem toho, jak Bůh vede svůj lid v dějinách?

Historické žalmy jsou mocným svědectvím o Boží věrnosti svému lidu. Každá událost v dějinách Božího lidu byla krokem jeho prozřetelnosti vedoucím ke konečnému naplnění Božího zaslíbení o Spasiteli světa v osobě Ježíše Nazaretského. Četné a často bolestivé zkoušky vedly Boží lid k pochybnostem a myšlence, že je Bůh opustil. Bůh však měl vše stále pod svou kontrolou a šlo o součást jeho plánu, protože jen on je nejvyšším Pánem dějin. Žalmista obratně připomíná, že ani neloajálnost lidí Boha nepřiměje, aby zapomněl na svůj lid, nezachoval mu věrnost a nesplnil svá zaslíbení. Nekající skupiny a jednotlivci však byli vyloučeni z požehnaní smlouvy a jejich nechvalný konec slouží jako trvalé varování, že život bez Boha, nebo dokonce život namířený proti němu vede ke zničení lidí.

Žalmy povzbuzují Boží děti v každé době, aby doufaly v Hospodina a zůstaly mu věrné. „Do budoucnosti se nemusíme ničeho obávat, jediné toho, že bychom zapomněli na cestu, po níž nás Pán vedl, a na to, co nás v minulosti učil“ (LS 196).

Aby Boží lid šel nebojácně vpřed, potřebuje znát fakta ze své historie. Ellen G. Whiteová radí věřícím, aby četli Ž 105 a 106 „alespoň jednou týdně“ (TM 98).

Dějiny Božího lidu ukazují, že všechna zaslíbení, která dal Bůh ve svém Slově, se naplní. To zahrnuje nejen Boží zaslíbení, že se o nás bude starat v přítomnosti, ale také zaslíbení druhého příchodu Ježíše Krista, který založí Boží království spravedlnosti a pokoje na nové zemi.

Otázky k rozhovoru

1. Jaká požehnání plynou z toho, že si připomínáme věrné Boží vedení jeho lidu v minulosti? Co se stane, když zapomeneme nebo budeme vědomě přehlížet poučení z minulosti? Jak můžeme uplatnit stejný princip na nás, jako na církev povolovanou plnit stejný úkol jako starověký Izrael?
2. Jak nás žalmy povzbuzují, abychom rozpoznávali Boží prozřetelnost v našem životě a projevíli trpělivost a důvěru v Boží cesty, i když není snadné pochopit, proč do našeho života přicházejí různé bolestivé situace?
3. Jak můžeme v našich osobních a společných bohoslužbách položit větší důraz na studium dějin Božího lidu? Jak můžeme vytvořit příležitosti pro vyprávění našim dětem o tom, jak církev i nás osobně Bůh vedl?

17:58

²⁵jejichž srdce změnil, takže začali jeho lid nenávidět a zálučně jednat s jeho služebníky. ²⁶Poslal k nim Mojžíše, svého služebníka, s Aronem, jehož si zvolil. ²⁷Jeho znamením jim předváděti, zázraky v Chámově zemi. ²⁸Seslal temnotu a zatmělo se, a nikdo se neodvážil vzeptit jeho slovu. ²⁹Jejich vody proměnil v krev, ryby nechal leknout. ³⁰V zemi se jim vyrojila žabí havěť, našla i do královských komnat. ³¹Rozkázal a přiletěly mouchy a na celé jejich území komáři. ³²Přivály deště jim změnil v krupobití, ohnivými plameny bil jejich zemi. ³³Potloukl jim vinnice a fíkovníky, v jejich území polámal stromy. ³⁴Rozkázal a snesly se kobylky, nešetné roje žravého hmyzu. ³⁵Sežraly jim vše, co v zemi rostlo, sežraly jim plody polí. ³⁶Všechno prvorozené jim v zemi pobil, každou prvotinu jejich plodné síly. ³⁷Ale své vyvedl se stříbrem a zlatem, nikdo z jejich kmenů neklopýtl. ³⁸Egypt se radoval, že už táhnou, neboť strach z nich na něj padl. ³⁹Jako závěs rozestíral oblak, ohněm svítal jim v noci. ⁴⁰Žádali a přihnál jim křepelky, chlebem nebeským je sytil. ⁴¹Otevřel skálu a vody tekly proudem, valily se jako řeka vyprahlými kraji. ⁴²Neboť pamatoval na své svaté slovo a na Abrahama, svého služebníka. ⁴³Vyvedl svůj lid – a veselili se, svoje vyvolené – a plesali. ⁴⁴Daroval jim země pronárodů, výsledek námahy národů obdrželi, ⁴⁵aby dbali na jeho nařízení a zachovávali jeho zákony. Haleluja.“

Gn 15:3-6 „³Abram dále řekl: „Ach, nedopřáls mi potomka. To má být mým dědicem správce mého domu?“ ⁴Hospodin však prohlásil: „Ten tvým dědicem nebude. Tvým dědicem bude ten, který vzejde z tvého lůna.“ ⁵Vyvedl ho ven a pravil: „Pohleď na nebe a sečti hvězdy, dokážeš-li je spočítat.“ A dodal: „Tak tomu bude s tvým potomstvem.“ ⁶Abram Hospodinovi uvěřil a on mu to připočetl jako spravedlnost.“

Ž 96:1 „Zpívejte Hospodinu píseň novou, zpívej Hospodinu, celá země!“

Ž 97:1 „Hospodin kraluje! Zajísej, země, raduj se, ostrovů množství!“

ÚT 5. března – POKÁNÍ A PŘIPOMÍNÁNÍ MINULOSTI

Ž 106:40-48 „⁴⁰Hospodin vzplál hněvem proti svému lidu, svoje dědictví si zhnusil, ⁴¹vydal je do rukou pronárodů, vládli jim ti, kdo je měli v nenávisti. ⁴²Utiskovali je jejich nepřátelé, byli jimi pokořeni, dostali se do područí. ⁴³Mnohokrát je vysvobodil; svými nápady však vzpírali se opět, ale na svou nepravost jen dopláceli. ⁴⁴On jejich soužení viděl, slyšel jejich bédování, ⁴⁵kvůli nim si připomínal svoji smlouvu, ve svém velkém milosrdenství měl s nimi soucit. ⁴⁶Dal jim dojít slitování všech, kteří je odvěkli do zajetí. ⁴⁷Hospodine, zachraň nás, náš Bože, shromáždí nás z pronárodů, tvému svatému jménu budeme vzdávat chválu, budeme tě chválit chvalozpěvem. ⁴⁸Požehnan buď Hospodin, Bůh Izraele, od věků až na věky! A všechen lid ať řekne: „Amen.“ Haleluja.“

Ž 106:1-39 „¹Haleluja. Chválu vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. ²Kdo vylíčí bohatýrské činy Hospodina, kdo rozhlásí všechnu chválu o něm? ³Blaze těm, kteří se drží práva, tomu, kdo si v každém čase vede spravedlivě. ⁴Hospodine, rozpomeň se na mě pro přítěň, již lid svůj zahrnuješ, navštív mě svou spásou, ⁵abych směl spatřit dobro tvých vyvolených, abych se radoval radostí národa tvého, abych společně s tvým dědictvím o tobě s chloubou mluvil. ⁶Zhřešili jsme už se svými otci, provinili jsme se, svévolně si vedli. ⁷Naši otcové v Egyptě nepochopili tvé divy, tvé hojné milosrdenství si nepřipomínali, vzepřeli se při moři, při moři Rákosovém. ⁸On však je zachránil pro své jméno, aby v známost uvedl svou bohatýrskou sílu. ⁹Obořil se na Rákosové moře a vyschlo, propastnými tůňmi je vedl jako poušť. ¹⁰Zachránil je z rukou toho, kdo je nenáviděl, vykoupil je z rukou nepřítelů. ¹¹Jejich protivníky přikryly vody, nezůstal z nich ani jeden. ¹²Tedy uvěřili jeho slovům, do zpěvu se dali k jeho chvále. ¹³Rychle však na jeho činy zapomněli, nečekali trpělivě na jeho pokyn. ¹⁴Chtivostí se dali strhnout v poušti, pokoušeli Boha v pustém kraji. ¹⁵On jim splnil jejich prosbu, ale stihl je pak úbytěmi. ¹⁶V tábore žártili na Mojžíše, na Árona, jenž byl Hospodinův svatý; ¹⁷tu se rozzeřela země, Dátana pohltila a přikryla Abiráramův spolek. ¹⁸Proti jejich spolku vyšel oheň, svévolníky sežehl plamen. ¹⁹Na Chorébu udělali býčka, klaněli se slitě modle, ²⁰zaměnili svoji Slávu za podobu býka, býložravce. ²¹Zapomněli na Boha, svou spásu, který v Egyptě konal tak velké věci, ²²v zemi Chámově úžasné divy, bázeň vzbuzující činy u Rákosového moře. ²³Už vyhlásil jejich vyhlazení, ale Mojžíš, jeho vyvolený, postavil se před ním do trhlíny a odvrátil jeho zkázonosné rozhodnutí. ²⁴Přežádoucí zem si zprotivili, nevěřili jeho slovu, ²⁵žehrali v svých stanech, Hospodina neposlechli. ²⁶Pozvedl k přísaze proti nim svou ruku, že je v té poušti nechá padnout, ²⁷že jejich símě rozhodí mezi pronárody, že je rozpráší do všech zemí. ²⁸Pak se spřáhli s Baal-peórem, jedli při obětích hodech k počt mrtvých model. ²⁹Svým jednáním uráželi Hospodina, proto je postihla pohroma. ³⁰Povstal Pinchas k vykonání soudu, pohroma se zastavila; ³¹bylo mu to připočteno jako spravedlnost až navěky, do všech pokolení. ³²U Meribských vod ho rozlítli, kvůli nim zle pochodil i Mojžíš, ³³neboť se vzepřeli jeho duchu, jeho rty pronesly nerozváženost. ³⁴Nevyhledali národy, o nichž Hospodin mluvil, ³⁵smísili se s pronárody, učili se dělat to, co ony. ³⁶Sloužili jejich modlářským stvůram a ty se jim staly léčkou;

³⁷obětovali své syny a své dcery běšům. ³⁸Nevinnou krev prolévali, krev svých synů a dcer, které obětovali modlářským stvůrám Kenaanu; proléváním krve zhanobili zemi. ³⁹Tak se poskvřnili svými činy, svými jednáním porušili věrnost.“

ST 6. března – PODOBENSTVÍ O HOSPODINOVĚ VINICI

Ž 80:8-16 „**Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budem zachráněni!** ⁹Vinnou révu z Egypta jsi vyňal, vypudil jsi pronárody a jsi jsi zasadil. ¹⁰Připravil jsi pro ni všechno, zapustila kořeny a rozrostla se v zemi. ¹¹Hory příkroná svým stínem, její ratolesti jsou jak Boží cedry, ¹²rozložila výhonky až k moři a své úponky až k Rece. ¹³Proč pobořils její zídky? Aby trhali z ní všichni, kdo jdou kolem? ¹⁴Rozrývá ji kanec z lesa a spásá ji polní havěť. ¹⁵Bože zástupů, navrať se, shlédni z nebe, popatř, ujmí se té révy, ¹⁶kmene, který pravice tvá zasadila, letorostu, jež sis vypěstoval.“

Ž 80:1-7.17-20 „¹Pro předního zpěváka. Podle „Lilí“. Svědectví pro Asafa. Žalm. ²Naslouchej, pastýři Izraele, ty, jenž Josefa jak ovce vodíš, zaskvěš se, jenž trůníš nad cheruby, ³před kmeny Efrajim, Benjamin, Manases! Vzbud svou bohatýrskou sílu a přijď zachránit nás. ⁴Bože, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budem zachráněni. ⁵Hospodine, Bože zástupů, jak dlouho budeš dýmat hněvem při modlitbách svého lidu? ⁶Chlebem slzí jsi je krmil, pit jsi jim dal slzy plnou měrou. ⁷Pro sousedy jsme předmětem sváru, nepřátelům pro smích...

¹⁷Spálena je ohněm, porubána, zachmuřil jsi tvář a hynou. ¹⁸Nad mužem své pravice drž svoji ruku, nad synem člověka, letorostem, jež sis vypěstoval. ¹⁹Nikdy se tě nespustíme, zachovej nám život, ať můžeme vzývat tvoje jméno. ²⁰Hospodine, Bože zástupů, obnov nás, ukaž jasnou tvář a budem zachráněni!“

Gn 49:11.12.22 „¹¹Své oslátka si přiváže k vinné révě, mládě své oslice k révovi. Oděv svůj vypere ve víně, háv knížecí v krvi hrozňů. ¹²Oči bude mít tmavší než víno, zuby bělejší než mléko.

²²Josef, toť mladý plodonosný stěp, plodonosný stěp nad pramenem, přes zed' pnou se jeho ratolesti.“

Dt 7:7-11 „⁷Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. ⁸Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského. ⁹Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícého pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání. ¹⁰Avšak tomu, kdo ho nenávidí, odplatí přímo a uvrhne ho do záhuby. Nebude odkládat; tomu, kdo ho nenávidí, odplatí přímo. ¹¹Proto bedlivě dbej na přikázání, nařízení a práva, která ti dnes přikazují dodržovat.

Iz 5:1-7 „¹Zazpívám svému milému píseň mého milého o jeho vinici: „Můj milý měl vinici na úrodném svahu. ²Zkypřil ji, kameny z ní vybral a vysadil ušlechtilou révu. Uprostřed ní vystavěl věž i lis v ní vytesal a čekal, že vydá hrozny; ona však vydala odporná pláňata. ³Tedy, obyvateli Jeruzaléma a muži judský, rozhodněte spor mezi mnou a mou vinicí. ⁴Co se mělo pro mou vinici ještě udělat a já pro ni neudělal? Když jsem očekával, že vydá hrozny, jak to, že vydala odporná pláňata? ⁵Nyní vás tedy poučím, co se svou vinicí udělám: Odstráním její ohrazení a přijde vničeč, pobořím její zídky a bude pošlapána. ⁶Udělám z ní spoušť, nebude už prořezána ani okopána a vzejde bodláč a křoví, mrakům zakážu zkrápět ji deštěm.“ ⁷Vinice Hospodina zástupů je dům izraelský a muži judští sadbou, z níž měl potěšení. Čekal právo, avšak hle, bezpráví, spravedlnost, a hle, jen úpění.“

Jr 2:21 „A já jsem tě zasadil, révu ušlechtilou, samou spolehlivou sadbu. Jak ses mi mohla proměnit v révu planou a cizí?“

Nu 6:22-27 „²²Hospodin dále promluvil k Mojžíšovi: ²³„Mluv k Áronovi a jeho synům: Budete žehnat synům Izraele těmito slovy: ²⁴Hospodin tě požehná a ochrání tě, ²⁵Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a bude ti milostiv, ²⁶Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.“ ²⁷Tak vloží mé jméno na Izraelece a já jim požehnám.““

Ž 80:4.8.20 BK „⁴Ó Bože, navrať nás, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.

⁸Ó Bože zástupů, navrať nás, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.

²⁰Hospodine Bože zástupů, navrať nás zase, a dej, ať nám svítí obličej tvůj, a spasení budeme.“

Ž 80:4.8.20 B21 „Bože, navrať nás, rozjasni nad námi svoji tvář, buď naše záchrana!

⁸Bože zástupů, navrať nás, rozjasni nad námi svoji tvář, buď naše záchrana!

²⁰Hospodine Bože zástupů, navrať nás, rozjasni nad námi svoji tvář, buď naše záchrana!“

Jr 24:7 „Dám jim srdce, aby mě poznali, že já jsem Hospodin. Budou svým lidem a já jim budu Bohem, neboť se ke mně navrátí celým srdcem.“

ČT 7. března – HOSPODINOVA SVRCHOVANOST V DĚJINÁCH

Ž135:6-13 „**Všechno, co Hospodin chce, to činí na nebesích i na zemi, v mořích i ve všech propastných tůních.** ⁷Přivádí mlhu od končin země, dešť provází blesky, ze svých zásobnic vyvádí vítr. ⁸Prvorozené Egypta pobil od člověka po dobytče. ⁹Znamení a zázraky sesílal na tebe, Egypte, na faraóna, na všechny jeho služebníky. ¹⁰Pobil mnohé pronárody a zahubil smělé krále, ¹¹krále Emorejců Síchona a básanského krále Óga i všechna království Kenaanu. ¹²Jejich země předal do dědictví, do dědictví Izraele, svému lidu. ¹³Hospodine, tvé jméno je věčné, budeš připomínán ve všech pokoleních, Hospodine.“

Ž 135:1-5.14-21 „¹Haleluja. Chvalte Hospodinovo jméno, chvalte je, Hospodinovi služebníci, ²kteří stojíte v Hospodinově domě, v nádvořích domu našeho Boha. ³Chvalte Hospodina, neboť Hospodin je dobrý, pějte žalmy jeho jménu, neboť je liblezný. ⁴Hospodin si vyvolil Jáкова, za zvláštní vlastnictví přijal Izraele. ⁵Já přec vím, že Hospodin je velký, náš Pán je nade všechny bohy...

¹⁴Hospodin svůj lid obhájí, bude mít se svými služebníky soucit. ¹⁵Modly pronárodů jsou stříbro a zlato, dílo lidských rukou. ¹⁶Mají ústa, a nemluví, mají oči, a nevidí. ¹⁷Mají uši, a nic nezasechnou, v jejich ústech není dechu. ¹⁸Jim podobní jsou ti, kdo je zhotovují, každý, kdo v ně doufá. ¹⁹Dome Izraelův, dobrořeč Hospodinu, dome Aronův, dobrořeč Hospodinu. ²⁰Dome Léviův, dobrořeč Hospodinu, vy, kdo se bojíte Hospodina, dobrořečte Hospodinu. ²¹Požehnaná buď Hospodin ze Sijónu, ten, který přebývá v Jeruzalémě. Haleluja.“

Dt 7:6-11 „⁶Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha; tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím. ⁷Nikoli proto, že byste byli početnější než kterýkoli jiný lid, přilnul k vám Hospodin a vyvolil vás. Vás je přece méně než kteréhokoli lidu. ⁸Ale protože vás Hospodin miluje a zachovává přísahu, kterou se zavázal vašim otcům, vyvedl vás Hospodin pevnou rukou a vykoupil tě z domu otroctví, z rukou faraóna, krále egyptského. ⁹Poznej tedy, že Hospodin, tvůj Bůh, je Bůh, Bůh věrný, zachovávající smlouvu a milosrdenství do tisícého pokolení těm, kteří ho milují a dbají na jeho přikázání. ¹⁰Avšak tomu, kdo ho nenávidí, odplatí přímo a uvrhne ho do záhuby. Nebude odkládat; tomu, kdo ho nenávidí, odplatí přímo. ¹¹Proto bedlivě dbej na přikázání, nařízení a práva, která ti dnes přikazují dodržovat.“

1Pt 2:9-10 „⁹Vy však jste ‚rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu‘, abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. ¹⁰Kdysi jste ‚vůbec nebyli lid‘, nyní však jste lid Boží; pro vás ‚nebylo slitování‘, ale nyní jste došli slitování.“

Ž 9:5 „Protožes mi zjednal právo, obhájils mě, usedl jsi na trůn, soudce spravedlivý.“

Ž 54:3 „Bože, pro své jméno mě zachraň, ujmí se mé pře svou bohatýrskou silou.“

Da 7:22 „Až přijel Věkovitý a soud byl předán svatým Nejvyššího; nadešla doba a království dostali do držení svatí.“

Ex 20:8-11 „⁸Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý. ⁹Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. ¹⁰Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách. ¹¹V šesti dnech učinil Hospodin nebe i zemi, moře a všechno, co je v nich, a sedmého dne odpočinul. Proto požehnal Hospodin den odpočinku a oddělil jej jako svatý.“

Dt 5:12-15 „¹²Dbej na den odpočinku, aby ti byl svatý, jak ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh. ¹³Šest dní budeš pracovat a dělat všechnu svou práci. ¹⁴Ale sedmý den je den odpočinku Hospodina, tvého Boha. Nebudeš dělat žádnou práci ani ty ani tvůj syn a tvá dcera ani tvůj otrok a tvá otrokyně ani tvůj býk a tvůj osel, žádné tvé dobytče ani tvůj host, který žije v tvých branách, aby odpočinul tvůj otrok a tvá otrokyně tak jako ty. ¹⁵Pamatuj, že jsi byl otrokem v egyptské zemi a že tě Hospodin, tvůj Bůh, odtud vyvedl pevnou rukou a vztáženou paží. Proto ti přikázal Hospodin, tvůj Bůh, dodržovat den odpočinku.“